

Prædiken søndag d. 18. september 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 15,12-14.

I søndags handlede prædiken om lignelsen om det mistede får. En af kernehistorierne i bibelen.

I dag har vi en anden kernehistorie foran os, nemlig lignelsen om den fortabte søn, som jeg tror mange mennesker kan nikke genkendende til, da vi hørte Sussi læse den for os.

Som så ofte før står farisæernes ører på stikker, for at se om de kan fange Jesus på det forkerte ben og afvise ham som en fuser, som ingen bør lytte på.

Forargelsen hos dem er stor, fordi de ser, at Jesus faktisk er sammen med, de mennesker, som farisæerne har kategoriseret som syndere.

De mennesker, som de ikke vil have noget med at gøre. De lever jo ikke rigtigt!

Farisæerne er måske skuffede over at den meste omtalte religiøse leder i deres tid (og i vores tid) ikke tager sig tid til at besøge dem. En religiøs autoritet bør da anerkende dem, ved at aflægge et besøg hos dem. Men Jesus bevæger sig altid i periferien af det "fine selskab."

Skulle Jesus finde på at dukke op i Odense, så er tror jeg faktisk heller ikke, at der os, han besøger.

Jesus fortæller som så ofte før en historie, og så er det op til dem selv, at finde ud af, hvad de får ud af den. Det er noget af det, som fascinerer mig ved Jesus, at han

2 af 3

ikke bare udstikker 79 regler, og siger følg dem, så får du et fantastisk liv. Det ville da også være utroværdigt! Til oplysning kan jeg farisæerne havde 613 regler og påbud fra Torah at forholde sig til.

Men Jesus vil ikke tale om regler. Han vil fortælle en historie.

En mand havde to sønner.....

»En mand havde to sønner. v12 Den yngste sagde til faderen: Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så delte han sin ejendom imellem dem. v13 Nogle dage senere samlede den yngste alt sit sammen og rejste til et land langt borte. Der ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv; v14 og da han havde sat det hele til, kom der en streng hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød. v15 Han gik så hen og holdt til hos en af landets borgere, som sendte ham ud på sine marker for at passe svin, v16 og han ønskede kun at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd, men ingen gav ham noget. v17 Da gik han i sig selv og tænkte: Hvor mange daglejere hos min far har ikke mad i overflod, og her er jeg ved at sulte ihjel. v18 Jeg vil bryde op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. v19 **Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn;** lad mig gå som en af dine daglejere.

v20 Så brød han op og kom til sin far. Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. v21 Sønnen sagde til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn. v22 Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd

3 af 3

jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, v23 og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste. v24 For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Så gav de sig til at feste.

Som altid når Jesus fortæller en historie, er det op til os selv, at finde ud af, hvad han mon mener med den.

Når han taler ind i en kultur, som kender Gud, som en Gud, hvis gunst, man skal kvalificere sig til.

- En Gud, som straffer enhver, som træder forkert..
- når de, der hører ham er mennesker, som i ramme alvor mener, at man altid ligger som man har redt, hører disse ord...

Så synes jeg, at denne historie, skriger til himlen.

Det billede, af Gud, som Jesus præsenterer sine lyttere for med faderen, som ikke bærer nag. Faderen som løber sin søn i møde og omfavner ham.

Den far, som får fedekalven slagtet og som spontant fester og fejrer at sønnen er kommet hjem.

Det er et noget anderledes billede af Gud, som tegnes med historien om den fortabte søn.

Måske burde den hedde historien om den jublende far?

Amen.